

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
недільях і святах.

БУЖОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Передплата
10 зр.

Поляки а ми.

Пригадую собі, що на весні 1895 року, з нагоди видання брошури „Порабоцаемый народъ“ писали про нашу народну справу „Parlamentär“ і „Галичанинъ.“ Перша з тих газет писала з тої нагоди, що Славяни повинні вступити ся за єдністю російського царства, бо з причини винайдена нової, неісторичної українсько-рускої народности — російська нація, ціла Славянщина zagrożена! Наша мова — по думці сеї газети — то глупа нісенітниця. Апостоли України, казала она, жадають розбитя Росії, они завзяті вороги російської нації, одним словом, Українці Герострати Славянщини.

„Галичанинъ“ в той сам час і з тої самої причини писав, що Австрія не може мати інтересу в піддержуваню українзму і українофільства, бо оно для неї безхосенне; що Росія може вважати прихильну політику Австрії супротив нашого народу піддержуванем польського шовінізму против Росії; що польський шовінізм а українізм то одно; українофіли а анархістичні елементи — то також одно; що українофільство накинене нам силою; що Русини служать Австрії посередно через Поляків; а Поляки старають ся нас вмотати в інтереси відбудови Польщі — словом всі ті, що дбають о самостійний розвій свого народу, то блудні сини Руси.

*

Ті слова, висказані так отверто, як мало коли, в приступі горячки (Parlamen-

tär тоді туй-туй мав сконати і ратував ся найскрайнішими підлостями, поки таки не сконав — а „Галичанинъ“, що ще не збратав ся був зовсім з „Дѣломъ“, не гамував ся також в доносах на всіх народовців) — так ті слова нагадались мені тепер, коли в Варшаві Поляки приймають величаво російського царя, і коли з тої нагоди заговорила вся польська праса в Европі о відносинах польського народу до російської держави.

У всіх трех дільницях колишньої Польщі верховодять тепер Поляки, котрі у відбудову своєї вітчизни не вірять а проповідують лояльність до всіх трьох цесарів: австрійського, російського і німецького. Так тепер виступили явнійше, як коли небудь, польські угодовці (новоеристи!) в Росії і сподівають ся прихильного полагження своїх національних інтересів від російського царя і его правительства. Тому приготували ему величавий привіт і тому постарали ся о то, що навіть шовіністично-польська праса в Галичині зі своїми мріями о відбудові Польщі не виступає так явно, як нераз доси виступала. Приїзд царя у Варшаву випередила широчезна дискусія про польско-російські відносини — і тепер починає ся польська „нова ера“ в Росії, коли Поляки сподівають ся „зажити на славу“...

*

Мені йде о сконстатоване одного факту: Відбудова Польщі без Королівства польського і Великопольщі не можлива. Коли має бути Польща, то очевидно зложена із всіх дільниць давньої польської дер-

жави, як не od morza do morza, то щонайменше в етнографічних границях.

Без надії на російських і німецьких Поляків австрійські Поляки не можуть вірити у свій народний ідеал, у відбудову своєї нещасної вітчизни. А ту надію і віру відбирає їм не хто иньший, тільки їх же власні брати, як на приклад тепер російські Поляки. Взввши погляди одних і других Поляків на розвагу, не можна одних або других уважати гіршими патріотами; — можна лише сказати, що в Австрії, де Полякам добре діє ся, через те саме їх фантазія більша, а в російських під гнетом абсолютизму менша; — але то всякий тверезий посторонний чоловік мусить признати, що реальна політика російських Поляків безпечно принесе їм більші користи, ніж мрії австрійських Поляків. А та їх реальна політика щонайменше на довгі-довгі літа усуває з умів польських і думку про відбудову Польщі. Виразно навіть каже, що того наміру не має, а хоче жити в російській державі і для російської держави, лише як нарід польський, а не змосковщений. Ту думку їх ми, Українці-Русини, можемо лише похвалити і побажати їм поведження в їх заходах.

*

Долю нашого народу в Австрії звязала історія з долею польського народу. Теперішні відносини між сими двома народами не відрадні. З одної сторони є сліпа невирозумілість польська, наслідок почуття сили, а з другої сторони немінна ненависть руска, не менше сліпа, як польська зарозумілість. Задля того історія остатних

Амброзій Остапкевич.

Оповідане

Данила Млаки.*)

Жив собі в однім селі на нашій буковинській Україні Лаврентій Остапкевич, а був він дяком при долішній церкві. Мав він дїточок лиш двічко, і то двох синів Сергія і Амброзія.

Старший син не мав доброї голови, як казав Лаврентій, тому не послав его до школи. Він ині добрий, заможний і статочний господар у нашім селі. Меншого сина — бач мизинка і пістунчика свого — послав до Дзвінячка, де его учитель-дяк, Себастьян, учив читати з Псалтира і Часослова, своє імя і прізвище підписувати та з Ірмологіона співати. Старий Лаврентій велику надію покладав на меньшого сина і так его пестив, так ему у волю уходив, що всі люди дивували ся. Але за те пан учитель-дяк не знав жарту: на него трафив наш Амбро-

зій, мов коса на камінь. Нераз его чуприна в горячій роботі мала ся, нераз спина від гупанців і гаманів учительських свербіла і дрожала, бо досить туго лізла та ворожа азбука в голову нашого Амброзія. Було старий Себастьян так розлютить ся, що аж волос на собі микає. „Тобі гуси пасти, не азбуки учити ся; твоя голова — порожній гарбуз, замість мозку пусте влоче!“ хрипливо гукне він і прутом нашого Амброзія по плечах, що аж закуристь ся.

На пятім року умів вже він і у псалтрі дещо прочитати і своє імя мов квачем підписати. Вернув ся він з дзвінячкого всеучилища до дому, а батько Лаврентій доповнив то, що ще собі Амброзій у славній школі Себастьяна не присвоїв. Співав він звичайно зі своїм батьком у церкві „на страні.“ Учив его старий батько і типикону, хоч то не до смаку було дяківському синові. Пильнував его старий мов свою душу, щоб з него доброго дяка виробити.

Виріє Амброзій мов смерека, а здоровий був мов дуб. Та тільки й всего, що був він великий і здоровий, а приїде заговорити щось путнього, комусь пораду дати, — то вже не було в силі дяківського розуму. Було як скаже що, то ні до людей, ні до чорта... Він ще парубком перейшов на дитинячий розум, він був старою дитиною, тілом у літах, а розумом у пеленках... Сова хоч би й понід небеса лігала, то соколом не буде.

Пішли его до міста — то він лиш рот роз-

завить і вже забуде, що мав купити; тут щось зібє, там на гладкій дорозі упаде, замість у дерево, то в ногу сокирою щокне... словом сказавши, такий незручний був з его парубок, що ему й пари не було. Пізнавав то батько і приучував его, кілька міг: та хар і чеши коростяне пороса скільки хоч, вже з него людей не зробіш.

Прийшло старому Лаврентію з світом прощати ся. Поховали старого, а другого дяка у селі не було. Тоді був мій дід-покійник пан-отцем при долішній церкві. Плачучи просила дячка Евфимія мого діда, щоб Амброзія за дяка прийняв, а дід мій мягкого серця був та й прийняв. От так став Амброзій дяком при долішній церкві.

Недовго по смерті мого діда став мій батько пан-отцем при долішній церкві. Ходив я малим до Божої церкви, чув я, як наш Амброзій співав і читає, та гадав, що всюди так співать і читають, і поважав нашого дяка мов якого Божого чоловіка. Та вже тоді нераз він мені сьмішним видавав ся. Було як вийде з своєї „страни“ Апостола читати, то або зашпотає ся і трохи не упаде, або „к Єфисеям“ зачне, а „к Римлянам“ зверне, поки его аж батько не направляє. А як зачне співати Аллилуя, Хирувимскую або що иньше, то трохи перестане, віддихне, табачки понюхає і знов дальше співав, що аж духу не стає.

Я думав, що то все так мусить бути. Та як почав я вже у Чернівцях до школи ходити,

*) Се оповідане о Сидора Воробкевича було друковане тому близько трийцять літ (в Правді 1868 р. в числі 5-ім). Тому, що се видавництво вже лиш мало в кого можна найти, а не одно з давньої літератури здало би ся пригадати молодому поколінню, то ми вибираємо на перший раз оповідане нашого буковинського письменника о. С. Воробкевича. — Редакція Буковини.

літ складає ся так, що ніяк не можна підозрівати австрійських Поляків, що они нас потребують (як би нас потребували, то би інакше обходили ся) а Русинів не можна підозрівати, що они в потребі дались би ужити до того, чого й самі Поляки не бажають, т. е. до відбудови Польщі. Коли-ж наші Поляки хоч серцем думають о відбудові своєї вітчизни і до того вважають нас потрібними, то ми їх теперішнє поступоване з нами мусимо назвати політикою буйних дітей, а не людей дозрілих і далеких. Але не входячи в тайні бажання Поляків, бачимо факти, що Поляки творять свою історію без нас і, де можуть, навіть против нас. Се мушу сказати не з причини згаданої повнеше ненависти до Поляків, тільки для ствердження вірного факту, потрібного для дальших висновків. Одну лиш потіху має кожний Русин, що далеко прихильнійше відносять ся до нас російські і німецькі Поляки, як австрійські, так що всіх однаково ненавидіти Русини не мають причини, а противно з угнетеними Поляками навіть симпатизують, розуміючи їх долю, подібну як свою.

*

Для удержання дальшого гнету на Україні і для московщення руского народу в Австрії, австрійські москвофіли вказували на звязи деяких руских сторонництв з Поляками там, де тих звязий зовсім не було. Так між иньшим уважали і по нинішній день вважають одно сторонництво руске помічним для Поляків для досягнення їх ідеалу, т. е. відбудови Польщі. Тому, що се сторонництво і в Галичині і на Буковині москвофілів не хоче знати, а за те бачить своїх рідних братів і поза стовпами граничними та бажає їм доброї долі, то москвофіли придумали вже здавна на него підозріння, клевети і доноси, в роді тих, які я навів на початку статі з москвофільських газет. Аби не було нашою народови і на будуче ніякої полекші в Росії, полохає ся росій-

ські власти статями і доносами, що ми помагаємо Полякам відбудувати Польщу, що ми бажаємо розбиття Росії, що підпіранням нас Австрія ставить ся в неприхильні відносини до Росії; що ми анархісти — і т. д. і т. д., одним словом, вся москвофільська писанина мала і має на цілі удержати російські власти в страху перед немічним народом українським, котрий сего століття навіть поважно ніколи не думав про такий ідеал, як польський ідеал відбудови Польщі, що за него в повстанях і на Сибірі згнуло тільки людей. Нема найменшої підстави думати, що москвофіли закинули свою підлу роботу посереднього підтримування гнету нашого народу в Росії, бо нема ніяких познач хоч такої прихильності царя і его властей до українського народу, які бачимо в їх відносинах до Поляків. Наші часописи в Росію не доходять, російські про нас мовчать і, коли про польско-російські відносини сего року списали в Росії цілі фоліяли, про нас, про те, за що ми боремо ся і кров проливаемо, згадували лише як від нехочу з нагоди виборів, і то не розважаючи, в якій цілі ми здобули ся на такий великий рух виборчий. А більше про нас мови не було — і по нинішній день в Росії крім невиразних симпатій до України розуміння нашої справи там нема; щонайменше там нема, звідки для нас могла би і повинна би вийти полекша.

*

Нині з нагоди побуту царя в Варшаві ми читаємо майже у всіх польских часописах запевнення, що они про розбиття Росії не думають. Коли-ж они такого наміру не мають, то ми очевидно не можемо їм в тім намірі помагати. Виходить на яву факт, котрий москвофільські часописи нарочно здавен-давня представляли фальшиво, аби на нас навести підозріння: факт, котрий зовсім знімає з нас то підозріння тим більше, що й ав-

стрійські Поляки своїм поведенем з Русинами задокументовали вже нераз, що зовсім на нас не числять, бо нас не потребують.

А за що ж нас москвофіли і їх поплечники в Росії здавна так поневіряють, коли ми ні самі ні в спілці з Поляками не думаємо розбивати Росії? За що карає ся Україна ще й сьогодні? За що зуть нас анархістами і т. п., коли ми нічого більше не бажаємо, лише того, що російські Поляки, котрі сими днями приймають величаво царя і котрим цар сказав, що вірять їх щирости. Чим Україна заслужила собі на те, щоб не вірити єї щирости, коли за нею в минувшині нема і таких гріхів, як за Польщею?

Так коли розважимо поступки наших домашних ворогів, що бажають нашого дальшого гнету в Росії і помагають ему, то слів не найдемо на сю огиду. Бути може, що не даючи послуху москвофільским підшептам, небавом міродатні сфери російські стануть щонайменше вірити так у лояльність Українців, як вірять у лояльність Поляків. Хвилі сеї вичікує не лиш російська, але і австрійська Україна; і коли-б та хвиля настала, то она в дальших наслідках мала би велике значіне не лише для нас, але і для обох держав, австрійської та російської. Пробудив би ся великий і спосібний нарід, котрий для Австрії і для Росії не приніс би нечести, лише честь і славу.

О. М.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 4. вересня 1897.

Вчорашній концерт руских академиків в салі товариства музичного випав дуже добре під кожним взглядом. Коли взяти на увагу, що

як порозумів, на який лад іде церковний єспів, тоді пізнав я, що наш Амброзій ані читати ані єспівати не вміє. Нераз мусів я з Божого дому виходити, щоб на голос не засміяти ся та зібраним християнам соблазну не дати. Було як зачне єспівати і ногою такт бити, як по уха по червоніє і очима закрутить, мов той заколений баран, як зачне ноти з Ирмологіона витягати, то чоловік бажав би тоді й глухим і сліпим бути. Твоє лице до єсмїху стягне ся, а рот хусткою затикай. Як то люди кажуть: затягнув він на шестий глас або на десятий антифон.

Терпіли его мій батько, бо добрий і послушний був наш Амброзій — і в огонь скочив би, як би батько ему тільки сказали. Терпіли его батько, хоч нераз такої пакости наробить, що аж ну — не з злої волі, а тому, що хибувало ему, як то кажуть, одної дошки.

Скажуть ему батько: „завтра я думаю клаку на кошене зробити! піди селом та проси людей, щоб мене трохи поратували.“ — „Добре, пан-отче!“ скаже Амброзій і піде. Дома на клаку вареного і печеного лагодять, батько горівки куплять, вийдуть другої днини на єножать — а там і одної душі нема. Пішлють за дяком; він прийде. — „А що, Амброзію, питають, скликав ти людей?“ „Скликав, каже. — „А чому нема ні одного?“ „Та-ж казалисьте, пан-отче, що думаете на другий тиждень клаку зробити...“ — „Говори Климе,“ скажуть батько, „тобою не мож і трохи послужити ся, ти й в Київі розуму не купиш, висушив ти свій мозок табакою...“ та тільки було їх гніву.

Нераз хочуть батько довідати ся, як нам у школі поводить ся, або мають нам що передати та висилають свого слугу до Чернівців.

Так ні! Дяк все своє: „я поїду, я вам все гарно з'орудую!“ Поїде, та так з'орудує, що приходить й єсмїяти ся і гніватись. Бач, яка біда вродила ся, така і загине, а своєї натуроньки таки не покине. Не ставало нашому дякови глуду, за те мав він дуже добре серце, ні з ким не повадить ся, на нікого гніву не має, нікому не відріче. Правда — розумів наш Амброзій одне діло як належить ся; умів він гарну садовину викохувати; у него був сад, як діє, а дерево рівне та чисте мов з воску виляте.

Покійний Лаврентій лишив Амброзиеви усе газдівство, а Сергієви купив він окремішний ґрунт. Став тепер Амброзій газдою, було у него всего доволі і в коморі і на оборі, та не було у него подружки-жінки. Сватане — се найважнійший і найцікавіший період з життя нашого Амброзія, а сватав Амброзія его рідний брат Сергій. Він сам мені про те сватане та й про веділе розказував. Послухайте.

„Не сьогодні се діялось,“ так розказував мені Сергій Остапкевич, „був я вже з десять літ жонатим, придбав вже я собі діток — повея куток, бо як не росте ні одна дитина, то на старість нудна година... Газдуємо ми та дбаємо, щоб на старість що придбали. Моему братови вже й двацять і пять літ на плечах; а він все парубочить та парубочить. Покійник лишив ему усе господарство, та по смерти батька почало усе пустіти та опадати. Амброзій пильнував лиш свого садочка, своїх щепів, а що з газдівством діяло ся, про те ему було байдуже. Думаю я собі: не може оно так бути по вік, нема кому его ні обіпрати, ні облатати, нема кому пораду дати, треба-б мого братика подружити... Може дістане ся яка добра дівчина, що

з'уміє у всім лад зробити. Та не так то легко було мого Амброзія оженити... Розумно оженити ся, як води напити ся: піде, засватає, та за три неділі має у своїй хатці найліпшу єнілку, хорошу, молоду жінку; але такого оженити, як мій брат, то тяжка робота. Було нас у батька лиш двох, як двоє очей у голові, та, як то люди кажуть, з одного дерева є хрест і доната, а в одній руці палець та не однакові. Міркую я та думаю, а все кінці не сходять ся. Щоб мужичку узив, то чей не против нашого плеча; поведу его десь до ліпших людей, то лиш сорому наберу ся, бо як що заговорить, то не знаєш, у котру криву вдарив, голосний як дзвін, а дурний як довбня. Нераз думаю я собі: от мовчав биє-то подумали-б люди, що ти розумний, бо пізнають з розмови, якої ти голови. Часом щось ему стане ся, що й язиком не поверне, хоч его й ріж, а до того такий незручний був, що наперед хати зашпотає ся й упаде, або сяде на сталець, та поломить... Такого засватати і оженити, тяжка праця, та що робити — тягни кобило, хоч тобі не мило.

Під Садагурою сидів собі Хома Хабайло, ходачковий шляхтич. Мав він колись гарний маєток, та не знав з якої причини ему якось з рук не йшло, як то кажуть: не вело ся... Збіднів сердега, що ему окрім невеличкого віна для своїх діток — а мав їх нівроку повну хату — майже нічого не остало ся, хіба лиш та солодка єспоминка, що він з великого плеча, що він шляхтич. Не було, правда, з чим нашому Хомі вибрикувати, та все одежа була у него харна — не належав він до тих панків, що то ходять босі, а у підв'язках. Знав я его вже від кількох літ: нераз ми на ярмарку сходили ся — леп-

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втирані: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптиках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і приймати з остерожністю лише флажки зі знакам охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.

Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Чернівцях,

(улиця Петровича число 4)

має готові отсі

друксорти шкільні

як найліпше виконані, й по найдешевших цінах:

Classenbuch — Wochenbuch — Gestionsprotokoll — Inspectionsbericht, — Jahresausweis — Lehrerkataster — Schulkataster — Schulversammlungsprotokoll — Schulnachrichten і Повідомлення шкільні.

Є також оправлені діловодчі протоколи та окладки до каталогів і тижневників.

Замовленя з провінції виконують ся відворотною поштою.

Хто хоче мати
добру і дешево
МАШИНУ ДО ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 ар. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обедужу Вас по братньому

З поважанем
В. Данилевич,
машинист у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. аєл'аньчій (Bahnhofstrasse) ч. 26.

ТУРЕЦКА ПАРНЯ.

Маю честь повідомити Високоповажану Публіку, що я зную

ТУРЕЦКУ ПАРНЮ,

яку маю під своїм зарядом, цілком відновив у всіх єї відділах; справив інгаляційний апарат, завів електричне світло і постарав ся о всі потрібні вигоди.

Отворене наступило 1-го вересня 1897.

Дякуючи за дотеперішню довіре до мого заряду і закладу, прошу Впв. Публіку і на дальше о таке саме довіре та остаюсь

з глибоким поважанем
Л. Каліхштайн,
управитель парні.

ПОЇЗДИ ЗЕЛІЗНИЦЬ

від дня 1-го мая 1897 після часу середно-європейского.

ВІДХОДЯТЬ З ЧЕРНІВЦІВ						ПРИХОДЯТЬ ДО ЧЕРНІВЦІВ					
до Неполоківців, Снятина, Львова, Відня						з Відня, Львова, Снятина, Неполоківців.					
819	854	1232	404	1025	—	1128	320	757	811	610	—
до Гайбоки, Гадікфальви, Гатни, Іцкан і Бурдуженів						з Бурдуженів, Іцкан, Гатни, Гадікфальви, Гайбокою					
1148	351	832	—	635	—	—	809	1212	350	1000	—
до Садагури, Боляна, Новосел ці						з Новоселиці, Боляна, Садагури					
645	430	—	—	—	—	—	1113	950	—	—	—
з ГЛІБОКИ						до ГЛІБОКИ					
до Карапчева, Сторожинця, Бергомету, Межибродів						з Межибродів, Бергомету, Сторожинця, Карапчева					
814	535	—	—	—	—	635	1037	800	—	—	—
Перший поїзд іде на шляху Бергомет, Межиброди від 1-до марта до 3-го вересня що вівторка і п'ятниці.											
Перший поїзд іде на шляху Бергомет Карапчів тільки в понеділок; другий поїзд на шляху Бергомет-Межиброди тільки від 1. липня до 31. вересня що понеділка і четверга; третій поїзд не іде в понеділок.											
з ГАДІКФАЛЬВИ						до ГАДІКФАЛЬВИ					
до Радівців						з Радівців					
610	1003	228	612	805	—	542	855	115	550	747	—
з ГАТНИ						до ГАТНИ					
до Качики, Гурагумори, Вами і Кімполонгу						з Кімполонгу, Вами, Гурагумори, Качики					
1010	201	—	—	—	—	1258	625	—	—	—	—
з ІЦКАН						до ІЦКАН					
до Сучави						зі Сучави					
327	630	1009	216	718	—	442	842	130	630	837	—
з ВАМИ						до ВАМИ					
до Рус-Молдавиці						з Рус-Молдавиці					
346	647	913	1132	250	—	842	1259	204	322	545	905
Поїзди ідуть від часу до часу. Розвідати можна на стациях Вами, Драгоша і обох Молдавицях.											
Поїзди ходять від часу до часу. Розвідатись можна на стациях Вами, Драгоші і обох Молдавицях.											
з КАРАПЧЕВА						до КАРАПЧЕВА					
до Чудина н. С.						з Чудина н. С.					
854	1007	615	—	—	—	555	555	—	—	—	—
Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка, нічний кожної днини.											
Перший поїзд іде що понеділка, другий з винятком понеділка.											

□ поїзди поспішні; * поїзди особові; без знаку поїзди мішані. Час середно європейский іде о 46 минут п'янітше від черновецкого часу; нічний час рахує ся від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано і зазначає ся підчеркненем минут.

„РУСКА БЕСІДА“
в Чернівцях
улиця Петровича ч. 2.

має на складі отсі свої виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“
для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рочник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА,“
сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“
з поезий Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток для чемних діточок.“
32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“
Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

Образки з природи.
Ціна 5 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки,“ а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

„Дністер“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, обезпечає будинки, скот, господарскі знаряди, збіже в зерні і соломі, сїно в стогах і будинках против шкід огневих за можливо найнижшою оплатою.

Дністер розпочав п'ятий рік своєї діяльності. Фонди „Дністра“ після заключень рахункових з днем 31-го грудня 1896 виносять: фонд основний 50.000 зр., фонд резервовий 54731 зр. 40 кр., резерва премій 34737 зр. 03 кр., разом 139468 зр. 07 кр.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі. В 4-х літах виплатив „Дністер“ 1176 відшкодовань в сумі 309.147 зр. 69 кр.

На жите можна обезпечити ся через „Дністер“, після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористнійші услівя і видає поїзди і квити в рускім язичі.

Зголошеня о уділене агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

АКАДЕМИК-РУСИН
глядає лекції.

Евентуальні зголошеня просимо надіслати до редакції „Буковини.“

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

